

[Ingerlise Koefoed]

fra forsvaret, har vi siden forstået – så skulle der også spares på Kulturministeriets konto.

Og siden er det gået derudad: Filmlovsforslaget blev genfremsat i betydelig afmagret form. Folkebibliotekerne skulle med et fatalt brud på gratisprincippet reducere statens bloktilskud. Museerne skulle til støtte for deres aktiviteter have et statstilskud beregnet på grundlag af året 1987. Teatrenes støtte skulle fastfryses med det resultat, at en vigtig del af teatrene, de små egensteatre, skal skære deres aktiviteter betydeligt ned.

I den kulturpolitiske redegørelse står der bl.a.:

»Det drejer sig i sidste instans om at vedkende sig et engagement, som giver »lejlighed til at yde det ypperste . . .«.

Ja, det gør det naturligvis, men det åbne spørgsmål er, om det, der lige nu sker med en del af kulturinstitutionerne, viser, at staten og dens kulturminister vedkender sig dette engagement. I decentraliseringens navn lægger man et større og større ansvar for kulturinstitutionernes og kulturaktiviteternes vækst over på kommunerne. Man omdirigerer med andre ord engagementet. Det kunne være godt nok i gode tider, men det er ikke verdens bedste måde at sikre en sammenhængende kulturpolitik på.

Det er ikke det klareste bevis for, at regeringen er helt oprigtig, når det i redegørelsen fastslås:

» . . . at der er behov for at gennemføre en samlet og bevidst indsats for at placere kulturel virksomhed mere markant i samfundsbilledet«.

Kulturministeren gør i redegørelsen meget ud af at fremhæve den ressortændring, der fandt sted mellem Undervisningsministeriet og Kulturministeriet ved regeringsskiftet. Direktoratet for Folkeoplysning holdt flyttedag, og det skal regeringen ikke bebrejdes, for der er da klart en sammenhæng imellem de aktiviteter, som hidtil har haft udgangspunkt i kulturlovgivningen og i amternes og kommunernes kulturudvalg, og de aktiviteter, som bl.a. den hidtidige fritidslov har skabt rammerne om.

Det er derfor også logisk, at det kulturpolitiske idéprogram spiller en stor rolle i redegørelsen. Formålet med programmet er, at den folkelige kulturaktivitet skal styrkes, at der skal gives bedre mulighed for samarbejde mellem den professionelle og den folkelige kultur, og at

der skal afsættes penge til fremme af særlige eksperimenter inden for de mere etablerede kulturinstitutioner.

De to første forslag er helt i overensstemmelse med ideer, som SF flere gange, såmænd også i dag, har lagt frem til debat i Folketinget. Det tredje område, penge til eksperimenter inden for teatre, museer, billedkunst, musik m.v., er vi mere skeptiske over for. Ikke at de ting ikke skal have støtte, men hvad er meningen med at plukke eksperimenterne på områderne ud af den lovgivning, der allerede findes? Jeg vil godt komme med et enkelt eksempel.

Vi har jo en teaterlov med et Teaterråd, der består af folk fra alle sider af teaterlivet. En af Teaterrådets vigtigste opgaver er at bevilge penge til de mindre etablerede teatergrupper, altså også til forsøg og eksperimenter. Hvad ligger der så andet end bureaukrati og misforståelse i, at de små eller større teatre, som vil lave særlige eksperimenter – hvad det så betyder – skal søge endnu et sted om penge, nemlig hos et nyt håndplukket udvalg i den kommende kulturfond? Er det for at få fornyelse ind i fordelingen af ressourcerne? Den fornyelse er der allerede muligheder for i Teaterrådet, der kun sidder i begrænsede perioder, hvorefter det skiftes ud med nye medlemmer. Det er kun et enkelt eksempel. Vi får siden lejlighed til at diskutere det kulturpolitiske idéprogram i detaljer.

Ved ministerens tiltræden skete der endnu en ressortændring, som der er al mulig grund til at beklage. De elektroniske medier, som endnu stærkere end de øvrige kulturmedier påvirker menneskers dagligdag og bevidsthed, flyttede ud af kulturområdet og slog sig først ned hos P & T og siden såmænd hos kirkeministeren. Hvad årsagen til flytningen egentlig er, skylder regeringen os en forklaring på. Man kunne måske gætte på, at den konservative statsminister for at sikre den fortsatte kommerialisering og privatisering af medierne ville beholde dem under konservativ overhøjhed. De Radikale var, før i tiden i hvert fald, lidt mere indstillet på, at mediepolitik er kulturpolitik og ikke erhvervs politik. Denne ressortændring burde imidlertid ikke have forledt kulturministeren til at afgive en kulturpolitisk redegørelse, uden at medierne store kulturpolitiske betydning og indflydelse berøres.

Der foreligger i disse dage en ny undersøgelse foretaget af Danmarks Biblioteksforening,